

ærede Minister paa det ene Omraade er mod Statens Initiativ — der vil han ikke, at Staten skal tage Initiativ, den skal kun give det private Initiativ Støtte —, medens han paa et andet Omraade, hvor der foreligger store private Ofre, siger: Det kan jeg ikke støtte, her skal det være Statens Sag. Det er en underlig Modsigelse, den højtærede Minister her indvikler sig i. Jeg beklager meget, hvis det virkelig skal gaa saaledes, som der kan være Udsigt til, at Rigsdagen bliver enig om at bevilge de 25,000 Kr. til Kommissionen, men at den ærede Minister ikke vil benytte dem. Det forekommer mig underligt, at den ærede Minister, fordi et enkelt Medlem af Landstinget udtaler sin Misfornøjelse i denne Retning, straks vil gøre sig til denne Ordførers ærbødige Tjener og sige: Men nu vil jeg ikke bruge de Penge for ikke muligvis at støde Landstingets Højre for Hovedet. Jeg vilde meget beklage det, og jeg haaber, at den store Bevægelse, der er rejst i Landet, i det mindste maatte føre med sig, at vi nu fik denne Kommission nedsat. Vi havde jo da Lov til at haabe, at vi kunde naa til et Resultat ved Hjælp af dens Arbejde.

Jørgensen: Jeg ønsker blot at gøre et Par Bemærkninger til den højtærede Minister angaaende Andragendet Nr. 58. Den ærede Ordfører har talt en Del om Ministerens Stilling til denne Sag, saa at jeg kan fatte mig i Korthed derom. Jeg har ogsaa undret mig noget over denne Stilling, efter at Finansudvalget har henvist Sagen og den ærede Ordfører anbefalet den paa det bedste. Den ærede Minister udtalte selv, at Lovgivningsmagten havde en Pligt i saa Henseende. Saa vidt jeg forstod Ministeren, var det økonomiske Betæneligheder, der have bragt baade den nuværende Minister og den forrige til i sin Tid at afvise dette Andragende. Om den ærede Minister end ikke stillede sig aldeles afgjort imod Statstilskuddet, syntes han dog at være tilbøjelig til at trække Sagen ud, idet han sagde, at han havde tænkt sig Muligheden af, at Staten maatte tage denne Opgave op ligesom for de sindssyges Vedkommende. For mig stiller det sig saaledes — selv om jeg ikke er sikker paa, at det er rigtigt —, at denne Sygdom er af den Beskaffenhed, at Sagen er bedst tjent med at blive behandlet ved privat Initiativ. Hvis den højtærede Minister nu vil have Sagen overladt til Statsmagten, vil der vist gaa for lang Tid hen, inden man faar de udvidede An-

stalter for disse Mennesker. Jeg haaber derfor, at den højtærede Minister vil være villig til at foreslaa det her ønskede Bidrag. Det er en Selvfølge, at hvis der bliver ydet et betydeligt Bidrag, vil det ogsaa være rigtigt, at Staten har et vist Tilsyn med disse Anstalter. Jeg er ligesom den ærede Ordfører temmelig sikker paa, at det vil være langt billigere paa denne Maade. Hvis Ministeren altsaa har været betænkelig ved Sagens økonomiske Side, forekommer det mig, at der her er Anledning til at fremhæve, at det netop vil være den billigste og i Øjeblikket den eneste Maade, hvorpaa disse Folk kunne hjælpes.

Bluhme: I Anledning af det Ændringsforslag, jeg har stillet sammen med det ærede Medlem for Præstø Amts 3die Valgkreds (Frandsen) har jeg hørt Udtalelser baade fra den højtærede Justitsminister og den ærede Ordfører. Den ærede Ordfører skal have Ret i, at han ikke er en Salomon, og det tror jeg heller ikke, men det har heller ikke nogen af os Forpligtelse til at være, vi sidde her som Folkets Repræsentanter og skulle kun paa bedste Maade varetage deres Interesser. I en Sag som denne er det det Spørgsmaal, det drejer sig om: Bør vi støtte Manden til at faa den Oprejsning, han muligvis fortjener? Den ærede Ordfører siger saa, at han ikke væsentlig har andre Oplysninger end dem, han har faaet af Justitsministeren, men jeg har dog Dommene her, og dem kunde den ærede Ordfører ogsaa have haft. Sagen er jo denne, at en Mand bliver mistænkt for Brandstiftelse og sat i Varetægtsarrest. Dommeren kan ingen Vegne komme med ham, han kan ikke dømme ham, og der er ingen, der tror, at Manden har brandstiftet, men Dommeren har sat sig det i Hovedet, og da han ikke kan faa ham til at tilstaa og faa ham dømt, finder han, ganske som i Alma Bondesen-Sagen og i andre Sager, paa noget andet. Han finder ud af, at der for 5 Aar siden var en Møllersvend, som toldede af nogle Tønder og paastod, at det var Mølleren, der havde faaet ham til det. Han bliver saa dømt, men gaar til Overretten, som frifinder ham fuldstændig og endog i sine meget lange Præmisser siger, at alt, hvad der er fremkommet fra Vidnerne, er det pure Vrøvl. Jeg kan ikke se nogen bedre Støtte for en Mands Uskyldighed, end at Overretten siger slikt. Nu fremhæver den højtærede Justitsminister, at der skal andre Beviser til for at godtgøre Mandens Uskyl-